

Sygn. akt V.2 Ka 535/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec (spr.)

Sędziowie: SSO Janusz Chmiel

SSR del. Ewa Tatarczyk

Protokolant: Monika Maj

w obecności Andrzeja Zięby Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2014 r.

sprawy:

K. F. /F./

syna W. i A.

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a § 1 i 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 18 czerwca 2014 r. sygn. akt II K 233/14

I.zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż na zasadzie art. 73 § 2 kk oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

II.w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III.odstępuje od obciążenia oskarżonego kosztami postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt *V.2 Ka 535/14*

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Raciborzu w dniu 18 czerwca 2014 roku, sygn. akt II K 233/14 uznał oskarżonego K. F. za winnego tego, że w dniu 10 lutego 2014 roku

w K., w B. i Z., będąc w stanie nietrzeźwym (I- 0,54 mg/l, II – 0,55 mg/l), prowadził w ruchu lądowym motorower marki (...) nr rej. (...), przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwym wyrokiem Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 25 października 2011 roku (sygn. akt II K 947/11), tj. o czyn z art. 178 a § 1 i 4 kk i za to na podstawie art. 178 a § 4 kk Sąd skazał go na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1,2 i 4 kk i art. 70 § 2 kk Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności ustalając okres próby na 3 lata.

Na zasadzie art. 71 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 60 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych.

Na podstawie art. 42 § 2 kk oraz art. 43 § 3 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego tytułem środka karnego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres wynoszący 1 roku oraz zobowiązał go do zwrotu posiadanego prawa jazdy do właściwego miejscowo Starostwa Powiatowego w terminie 7 dni od daty uprawomocnienia się orzeczenia.

Na mocy art. 49 § 2 kk Sąd orzekł świadczenie pieniężne w kwocie 100 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w postaci wydatków w wysokości 90 złotych i obciążył go opłatą w kwocie 180 złotych.

Od powyższego wyroku apelację wniósł prokurator i na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk i art. 444 kpk zaskarżył niniejszy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze. Powołując się na przepisy art. 438 pkt 1 i 4 kpk wyrokowi temu zarzucił:

- obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 73 § 2 kk poprzez pominięcie orzeczenia dozoru kuratora wobec młodocianego sprawcy przestępstwa umyślnego, jakim niewątpliwie jest przypisany oskarżonemu czyn z art. 178 a § 1 i 4 kk, popełniony w dniu 10 lutego 2014 roku,

- rażącą niewspółmierność kary pięciu miesięcy pozbawienia wolności za przypisane oskarżonemu przestępstwo z art. 178 a § 1 i 4 kk, zatem w dolnej granicy ustawowego zagrożenia oraz środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres jednego roku, w stosunku do społecznej szkodliwości tego czynu, uprzedniej dwukrotnej karalności oskarżonego, przez co kara w tak niskim wymiarze nie tylko nie zadośćuczyni społecznemu poczuciu sprawiedliwości, ale także nie spełni celów kary w zakresie prewencji szczególnej.

Na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez orzeczenie wobec K. F. dozoru kuratora sądowego na podstawie art. 73 § 2 kk oraz zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1 poprzez orzeczenie mu kary 1 roku pozbawienia wolności, a także zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 4 poprzez orzeczenie wobec oskarżonego tytułem środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja prokuratora tylko odnośnie pierwszego z podniesionych zarzutów okazała się zasadna i skutkować musiała zmianą zaskarżonego orzeczenia w kierunku postulowanym przez skarżącego. Niewątpliwie bowiem zaskarżone orzeczenie zapadło z rażącym naruszeniem prawa materialnego, a to art. 73 § 2 kk. Zgodnie z brzemieniem powyższej normy dozór jest obowiązkowy wobec młodocianego sprawcy przestępstwa umyślnego. Biorąc zaś pod uwagę, iż oskarżony K. F. w chwili orzekania nie miał ukończonych 21 lat, a przypisane mu przestępstwo należy do kategorii przestępstw umyślnych orzeczenie wobec niego dozoru kuratora było **obligatoryjne**. W tej sytuacji należało uzupełnić rozstrzygnięcie sądu meriti o ten obligatoryjny element jakim jest środek probacyjny w postaci dozoru.

W ocenie Sądu Okręgowego środek ten należało wymierzyć w rozmiarze 3 lat tj. na okres niezbędny dla weryfikacji pozytywnej prognozy kryminologicznej oraz pogłębienia efektu resocjalizacyjnego.

Sąd Odwoławczy nie podzielił natomiast drugiego z zarzutów apelacyjnych, a to zarzutu rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary, której to skarżący dopatrywał się w niskim rozmiarze kary pozbawienia wolności oraz środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Na wstępie stwierdzić należy, że rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary zachodzi tylko wówczas, gdy zastosowana kara za przypisane przestępstwo nie uwzględnia należyte stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych jakie kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego. Rażąca niewspółmierność kary o której mowa w art. 438 pkt 4 kpk zachodzić może tylko wówczas gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I Instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 kk oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Na gruncie art. 438 pkt 4 kpk nie chodzi bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzona nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa „rażąco” niewspółmierną tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować. A zatem, zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnieść tylko wówczas gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia jednak w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, osobowości sprawcy jak i stopnia zawinienia – innymi słowy gdy jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą. Odnosząc się zaś wprost do apelacji prokuratora to przyznać należy, że istotnie oskarżony był już uprzednio karany za analogiczne przestępstwo za które orzeczono wobec niego karę ograniczenia wolności. Zgodnie z regułą gradacji kar słusznie Sąd Rejonowy sięgnął wobec oskarżonego po karę pozbawienia wolności. Fakt, iż orzekł tę karę w granicach dolnego zagrożenia nie pozbawia jej jednak cechy represyjności. Niewspółmierność kary należy bowiem oceniać jako całokształt użytych wobec oskarżonego środków oddziaływania karnego i nie można nie dostrzec, iż sąd merytoryczny położył główny akcent na element ekonomiczny kary stanowiący realną dolegliwość. Biorąc pod uwagę, że oskarżony jest sprawcą młodocianym zaś kara w tego typu przypadkach ma nieść sobą aspekt wychowawczy słusznie Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności z zastosowaniem instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary. Tak ukształtowana kara winna być dla oskarżonego wystarczająca dolegliwością oraz nauką, a nadto wdrożyć go do przestrzegania w przyszłości porządku prawnego. Jakkolwiek wymiar środka karnego zastosowany przez Sąd Rejonowy może się jawić jako łagodny jednak w żadnym przypadku nie możemy mówić o rażąco niewspółmiernej łagodności sądu, też brak możliwości ingerencji w tym zakresie Sądu Odwoławczego.

Reasumując powyższe Sąd Odwoławczy oceniając całokształt prawno-karnego oddziaływania na oskarżonego uznał, iż nie nosi ono cech rażącej łagodności lecz jest racjonalnie i zgodnie z wymogami art. 53 kk ukształtowane.

W tym stanie rzeczy Sąd Odwoławczy orzekł jak w części dyspozytywnej.